

Na posetih v Čehoslovaški.

Dovin na Slovaškom.

Popoldne je stal na Donavi pri Da, to je on — naš Hainburg ob praviljen parobrod, da nas popelje Donavi. Tam smo bili zaprti leta 1915. Nemški vojaki so hoteli streljati na nas, ker smo si upali govoriti. — Kdo bi si bil takrat misil, da smo tako blizu slovenskega Devina! Tako slabo smo pa tudi misil, da nas bo kdaj usoda vrgla v ta strašni kraj!... Toda to so spomini. Tam je Hainburg in njegove ječe — tu je Devin in njegove stare razvaline. Stojimo na eni najvažnejših zemljevidnih točk v razvoju slovenskega Devin. In še več!

Na parobrodu se je zbrala zelo pisana družba. Bilo je par francoskih generalov, članov francoske vojne komisije, minister dr. Šebář, bratislavski župan dr. Bela, naši češki in slovaški znanec, nekaj dan in mi, jugoslovenski novinarji. Seveda je šel z nami tudi kinofotograf, ki nas je spremljal po vsej poti. Pristan je bil poln općinstva, godba, je zatigrala in čehoslovaška zastava je veselo zavirala v vetr, ko se je parnik začel pomikati navzgor po Donavi.

Nudil se je nam krasen razgled na mesto Bratislavo. Vidi se, da je omorala tu nastati v starem času naselbina, ker narava sama nudila priliko za utrdbo ob Donavi. Nad mestom se dviga grad s svojimi štirimi praznimi stolpi. Sedaj se še vidi, kako lepa je bila zgradba nekdaj. Ko bo zopet stala tu nad Bratislavou v svoji prvotni krasoti, bo v okras mestu in vsej okolici.

Na severnem bregu Donave se vleče od Bratislave navzgor skalnat hrbel, na jugu pa je široka ravnina, poraščena d bičevjem in nizkim drevjem. Naši znanec so nas kmalu opozorili na čisto ografo, ki je na široko razpletene med goščavo: to je meja med Madžarsko, Avstrijo in Čehoslovaško. Tu smo torej v važnem kotu, kjer so skupaj trčili madžarski, nemški in slovanski rod. Donava je bila pot na vzhod. Nemeji so prodirali ob nji; v bitvi na Moravskem polju in pri Suhih kruših, kjer je padel šeški kralj Otačar, ki je bil tudi na korotanskem vojvodstvu, je bil zlomljen zadnjini odpor slovanstva. Odrinili so nas od Donave na sever, in Dunaj je zavladal nad deželami, ki so bile v zvezi s to reko.

Od ogrske meje naprej so obvladali Donavo. Madžari, odrinili so od nje Slovake na sever in na jug. Zemljepisne razmere pogosto odločujejo v zgodovini, tu so odločevali: še moderna tehnika jih bo moga premagati.

Ob bregu vidimo češko obmejno stražo. Tam one goščave na jugu so že Avstrija — severni breg je čehoslovaški, dasi je tudi na tej strani še nekaj nemških vasi.

Bil je lep, že skoraj pomladanski dan, dasi smo bili še v začetku maja.

Za nami se je bil v Bratislavu prepeljal tudi naš prijatelj Jaroslav Kvapil, bivši dramski ravatelj Narodnega divadla (gledališča), sedaj vladni svetnik in oddelni načelnik v ministrstvu prosvete. Stal je s svojim veselim zadovoljnim obrazom na vrhu in je gledal po okolici. Spomnil sem se naše vožnje po Vltavi mesec marca 1918. Takrat smo se peljali iz leta, iz Šázav proti Pragi. V hrabro ladje je takrat govoril Jaroslav Kvapil, lep govor: Danes se vozimo še po naši Vltavi, prišel bo čas, ko se bomo vozili na našem — morju!

"Ali se še spominjate onega govor?" sem ga vprašal, ko sva se ozirala na okrog.

"Dobro, dobro", mi je odgovoril.

"Vidite, takrat smo bili na Vltavi, zdaj smo na Donavi, počasi pridemo tudi na morje..."

Naša vožnja je trajala že nadeno uro, ko smo zagledali na sever strme skale tik nad Donavo s spomenikom na vrhu.

"To je Devin."

Naravnost navpik nad širokimi valovi se dviga skalna stena, ki priča s svojo zunanjostjo, da je tu stala od vekov. Okoli nje se razprostirajo skale in po griču okoli stoji zidovje stare razvaline. Vidi se, da je tu poseben kraj. Donava je tu široka, ker naredi velik ovrek in od severne strani pridriva venjo vesela Morava.

Kraj se mi je edak nekako znan, da hip sem se ozrl proti zapadu, kjer se je dvigalo par znanih vrhov v temnih nejasnih barvah. slovenskega potnika davne mina-

V Ameriko je dosegla lepa Madžarka Margaretta Regezzy, katera se imeli ogrski boljševiki dolgo časa vjeti, pa jo je slednji Bela Kun oprostil. V Ameriki bo prijevala koncerte.

Novice iz Slovenije.

Nesreča na glavnem kolodvoru.

24. aprila zvečer je prepeljal prvič iz Beograda v Ljubljano na gl. kolodvor simplonki ekspreśni vlak, kateremu so priklipili na Zidanem mostu tudi vozove mariborskega osrednjega vlaka, da se varčuje premog. Ko je stal eksprešni vlak na glavnem kolodvoru, se je prepeljal dolenski vlak, kateri je zavoljil po nesreči v dva vozova za prtljago, katera sta bilo obklopljena od eksprešnega vlaka. Škoda ni bila velika, nekaj oseb pa je bilo lahko ranjenih. Največ je škodo je nesreča povzročila neki ženici, katera se je prepeljala z Dolenskega: pričela je močno klicati na pomoč; misili so, da mora biti hudo ranjena, toda ko so si jo bolj ogledali, so videli, da ni čisto nič poškodovanata, pač da je krivala zato, ker so se vsled trestljaja pobila jajeja, katerih je imela celo košaro s seboj.

Violokošolci iz Francije pridejo obiskat Ljubljano.

Mestni župan je prepeljal pismo udrženja "Amicale Franco-Yugoslave" z univerze v Montpeljuru (podpisani predsednik Rad. Stefanović), ki naznanja, da napravijo člani tega udrženja — Francozi in Jugoslaveni — ob koncu tekočega šolskega leta potovanje po večjih jugoslovanskih mestih. Iz Beograda in Zagreba je udrženje že prejelo ljubezni odgovor in enako je odgovoril tudi ljubljanski župan. Natančni

losi, Spomenik je lep: hoteli so ga že podreti, toda vrh je zelo ozek: če bi ga prekunil, bi se razbil navzdol po skalah in bi padel v Donavo. Madžari so baje zanj obljubili kompenzacijo in tako čaka tukaj na tremotka, ko odide s slovenske zemlje nazaj k svojim gospodarjem. Ni ga bilo lahko postaviti, tudi odnesti ga s te strme ozke višine ne bo lahko. Neki vendar je rek, da bi se dal z nasprotnega brda lepo s topom odstreliti. Toda spomenik je zdaj mrtvev in pred nami oživljajo razvaline. Po vsej visavi pod nami se razprostira staro zidovje, tam stoejo še vrata, tam je obzidje, tam je vodnjak, tu se še kaže širok zid, tam je zaraščen s travo... Bog ve, kaj se skriva v tej zemlji. Koliko naše zgodovine je zase kopane v nji.

Janez: "Keber je pa konkurenca. Ž njim sva skregana."

Pride priča Keber iz Tačna in pove: "V gostilni smo sedeli, pa je planinski Janez začel govoriti, da gospa M. kupuje v prodaja starine brez "potence", skratka, da ž njimi veriži. Če izve za mrlja, pa že rjuhe izpod njega vleče, če se ga drži kje kaka starina..." (Viharna veselost.)

Janez: "Tega pa že nisem rekел."

Keber nadaljuje: "Pa še več je rek, Gospa M. ni najhujša starinarica, druge so še hujše. Ce ne morejo preživljati, pa naj vzamejo kangle in gredo grobe špricati."

Janez: "To ni res! Sem le rek, da nosi starine kakor kangle..." (Smeh.) "Meni delajo konkreco."

Sodnik Avsec: "Je že to zadost, Janez, vas moram obsoediti. Poravnajte se, prekličite in obzajmite."

Janez: "Kadar imam irhaste hlače, govorim resnico."

Dr. Oblak: "Saj planinski Janez ni že ležet človek, samo ležet jezik ima. Nočem, da bi bil ravno zaprt. Za Jugoslovensko Matice naj dà 100 K in stroške naj plača, obzajme in prekliče na prelepi."

Janez: "Pa naj bo! Ali naj platiš še stroške za zabavo, ki ste jo imeli vsi skupaj?"

Dr. Oblak: "Plačati pa morate takoj!"

Janez: "Ali mislite, da sem prišel k sodniji brez denarja? Ga imam še doma!"

Planinski Janez plača nato za Jugoslovensko Matico 100 K in stroške, obzajme in gre. — Včasih je tudi na sodišču kak 'čas'. Planinski se veseli ljudje. Toliko gledali smo nazaj Devin in misili na preteklos in bodočnost.

Dr. Ivan Lah.

Jugoslavija ali kraljevstvo SHS?

V rokah imam francoske liste. V vseh opažam rubriko "Royanme des Serbes, Croates et Slovènes". Na zemljevidih, ki nam predstavljajo bodočo mejo med našo državo in Italijo stoji preko našega ozemlja: "Etat des Serbes, Croates et Slovènes", na naših novih novčanicah pa čitamo: "Ministrstvo finančne kraljevstva Srbov, Hrvatov in Slovencov". Isto označbo rabijo za našo državo tudi angleški časopisi.

Kako pa imenujejo našo državo bratski slavljanski narodi, katero jo imenujejo naši sosedje?

Čehoslovaški in poljski listi rabijo izključno ime "Jugoslavija", Avstriji pravijo naši državi brezizjemno "Jugoslawien", takisto je tudi pri italijanskih časopisih v rabi kot označba za našo kraljevino edino ime "Jugoslavia".

Ako izvzamemo francoski in angleški tisk nas svet pozna samo pod jugoslovanskim imenom.

In temu se ni čuditi. Saj smo se v najtežjih časih naše povestnice, ko smo gradili temelje naši državi, borili tako v avstrijskem parlamentu, kakor v Franciji, Angliji in Ameriki pod skupno jugoslovansko zastavo. Povsodi smo nastopili kot en edinstven narod, ki ga je samo sovražna avstrijska in madžarska politika umetno razločila in razdelila v tri plemena. Zato je nas ves svet, med vojno smatral za en narodni organizem in nam nadel temu naziranju odgovarajoče narodno ime.

A ne samo tuji svet, tudi vsa naša javnost si je bila že zdavnata pred porodom naše države na jasnen, da združuje krsti državne tvorbe, ki naj združuje pod eno streho vse Srbe, Hrvate in Slovence, edino z imenom Jugoslavije, ki je postal popularna tako v našu rodu same, kakor tudi v vsem ostalem svetu.

Toda narod je obračal in modri naši državniki, ki so izgubili vsak stik z javnim menjem, pa so obrnili. Dali so naši države ime: "Kraljevstvo SHS".

Narod je hotel imeti Jugoslavijo, hotel je, da se vsaj na zunaj že v državnem nazivu izbrisuje vse plemenske razlike, državniki pa so v nasprotju s to izrazito izraženo narodno voljo dali novorjenou ime, ki naj na vekov vek izpričuje, da je bilo geslo o narodnem edinstvu samo prazna fraza, smotrena prevara neponučenega tujega sveta, bavka brez vsake realne podlage.

Ti državniki so uznakomili one iste plemenske razlike o katerih smo ves čas dokazovali, da so nam bili umetno ucepljene po neprijetiški nam politiki.

S tem se je otvorilo na stežaj vrata staremu, od naših najboljših mož tolikokrat prokletemu plemenskemu antagonizmu.

In posledice se že kažejo. Le idite med ljudstvo in poslušajte, kako govore slovenske široke mase o srbskih in hrvatskih in kako široki srbski in hrvatski sloji o slovenskih bratih. Žalostno poglavje je to, a vendar ga je treba načeti. Istina je, da so povsodi na poslu plačani domači in tuji hujščaki, ki znajo, izrabljavejo vsako malenkost, z največjo spremnostjo in virtuoznostjo netiti in podpaljevati ljudske strasti in v tisočletnem tujem jarmu umetno ucepljena antonistična naziranja.

Toda kdo je dal tem življem v pest najhujše in najnevarnejše orožje? Država sama, ki nas še sedaj deli v tri plemena.

Napoleono Ilirijo so tudi tvorili Slovenci, Hrvati in Srbi, a Napoleon je krstil to državo za Ilirijo in imenoval njene prebivalce Ilire.

Pred sto leti je torej nosila država, ki so jo sestavljali, kakor danes naš kraljevino, Srbi, Hrvati in Slovenci, eno edinstveno ime. Čemu bi moralno sedel drugače?

Državna misel naj bo izražena že v državnem imenu samem. Že z imenom samim se naj uceplja širokim masam tudi državno misel. Maska deklaracija je nam v tem oziru že pokazala pot, po kateri je tveha hoditi naši državni politiki. Program nas vseh je bila tisti čas Jugoslavija in v tem takrat še nejasnem pojmu je bila vtelesnjena naša državna misel. Lekarnacija onega našega programa je sedanja naša kraljevina. Čemu bi deteta sedaj ne smeli nazivati takoj, kakor smo ga imenovali takrat, ko je bilo spočet? Zakaj bi ne nadaljevali gradnje na tistih temeljih, ki so bili tako uspešno položeni že takrat?

Izvedimo torej najprvo ob glavi svoje državno ujedinjenje, kateremu bo potem samo sledilo v narodno ujedinjenje, ne morda že v sedanji generaciji, ki se ni dovolj dozveta in sprejemljiva za to veliko idejo, pač pa v našem podipladku, o katerem smo uverjeni, da bo znal z veliko večjim razumevanjem, kakor sodobniki, vzrasli pod parmom in v robstvu, prepojeni tujega duha, udejstviti one ideale, ki so jih označevali najboljši in najplemenitejši sinovi našega naroda.

Dajmo naši državi ime Jugoslavija in to ime nam bodi tudi program za vso našo državno politiko. Vsi specifično srbski, hrvatski in slovenski interesi naj stopijo v ozadje in napravijo prostor veliki jugoslovanski državni misli.

In to državno misel je treba z modrim vladanjem in pametnim gospodarstvom uveljaviti vselej in povsod vse dotedaj, dokler ne bo slehern izmed nas smel s ponosom in notranjim zadoščenjem vzkljukati: Jugoslovanski državljan sem, kdo je več!

(Slovenski Narod.)

Gospodarski odnosej v Zap. Ukrajini.

Lvovski list "Hromadska Dumka" opisuje odnosej v Podolju in zapadni Ukrajini. Splošno je mogoče razmerje kakovitosti računa, da tvori vsaka vas posebno republiko, v kateri vlada močnejši; ljudstvo se brani proti vsakemu, ki pride revirirati žito z orožjem. Draginja je doseglja neizmerne cene. Za kožuh je treba dati 100,000 karbovancev (ukr. rublov), dočim je bil še lansko leto naprodaj za 40—50,000 rublov. Visokih čevljev in moge kupiti izpod 1200 rublov. V vsej deželi je pomanjkanje obleki, soli, petroleja, najpotrebejnejšega gospodarskega orodja in mihice se ne briga za popravo. Živila je bilo dovolj, a leži po stogih večji del neomlačeno. Po kmetih razsaja legar, kolera in kože, straža ne je razvrljil med vaškim prebivalstvom sifilia. Zdravil in desinfekcijskih sredstev splošno manjkajo. Prevozne razmere so silno slabе. Vlaki se ustavljajo sredji poljan vsakih deset minut, da bi nabrali drv, popravili podkrovje vagone ter se branili zoper paropreje. Zaloge žita cenijo na 10

Zastopniki "Glas Naroda"

kateri so pooblaščeni pobirati narodno za dnevnik "Glas Naroda".

Vsi zastopniki imata potrdilo za sveto, katero je prejel in jih rojakom priporedoval.

Naročilna za "Glas Naroda" je:

Za celo leto \$5.00; za pol leta \$3.00; za tri meseca \$2.00; za četr leta \$15.00.

Sed Emanuele, Cal., Jacob Lovin.

Denver, Col.: Louis Andolsek in Frank Strabec.

Black Diamond, Wash.: G

ANŽE PITOV

ALI ZAVZETJE BASTILE.

Spiral Alexander Dumas, Jr.

(Nadaljevanje).

Četrtog poglavje.

GROFICA CHARNY.

Ob povelju, naj pride grofica Charny, se je Gilbert umaknil v neko dolibino pri oknu.

Kralj je pričel hoditi po dvorani gorindol ter se pečal v svojem duhu sedaj z javnimi zadavami, sedaj z Gilbertom, kojega čudovitemu upliju je podlegel v tem trenutku, ko bi ga razven poročil iz Pariza ne smelo prav nič interesirati.

Naenkrat pa so se odprla vrata kabineta Vratar je naznani grofico de Charny in Gilbert je zapazil skozi zaveso žensko, ki je široko svileno krilo se je dotikal stranic vrat.

Ta ženska je nosila po modi onega časa ločno obleko iz sive svile, slično suknjo, neke vrste šal, ki je bil za pasam zvezan skupaj ter kazal vse prednost: bujnih in lepo obkovanih prsi.

Nosila je visoko frizuro in na njej majhen klobuček. V roki je držala palicino in to je bila oseba, katero je Gilbert tako nestrpno pričakoval.

Kralj je napravil korak proti njej.

— Namravali ste se odpeljati grofica, kaj ne? — je vprašal kralj.

— Da, Vaše veličanstvo. Ravno sem hotela stopiti v voz, ko je prišlo povelje Vašega veličanstva.

Pri tem glas u trdnom povdankom so se napolnile ušesa Gilberta z groznim sumom. Kri mu je pričela naenkrat vreti k sencem in tisoč stresljajev je šlo skozi njegovo telo.

Nehote je stopil kerak naprej, izza zaveso, za katero se je skrival.

— Ona, — je zamrševal, — ona... Andree...

— Madama, — je nadaljeval kralj, ki je prav tako malo kot grofica sama zapazi liketino Gilberta, — prosil sem vas, da pridete k meni, ker se hočem informirati o neki zadavi.

— Pripravljenam sem zadostiti želji Vašega veličanstva.

Kralj se je obrnil proti strani kjer se je nahajjal Gilbert kot da mu hoče dati znamenje.

— Pripravljenam sem zadostiti želji Vašega veličanstva.

Kralj se je obrnil proti strani kjer se je nahajjal Gilbert kot da mu hoče dati znamenje.

Slednji je vedel, da ni še prial trenutek, ko naj se pokaže in se je vselel tega zopet umaknil nazaj v svoje skrivališče.

— Madama, — je rekel kralj, — pred nekako osmimi ali deseti dnevi je dobil gospod Necker prošnjo za tajno zaporno povelje.

Skozi skoro nevidno oprtino zaves je vrgel Gilbert pogled na Andree. Mladu ženo je bila bleda, nemirna in kot sklonjena pod težko nekoga skrivnega bremena.

— Vi me čujete, kaj ne grofica? — je vprašal Ludovik XVI., ki je zapazil, da se grofica obotavlja.

— Da, gospod.

— Ali veste, kaj hočem reči in ali morete odgovoriti na moje vprašanje?

— Skušam se spomniti — je odvrnila Andree.

— Dovolite mi, da pridem vašemu spominu na pomoč. Zaporno povelje ste zahtevali vi in prošnja je bila opremljena s pripombo kraljice.

Mesto da bi odgovorila, je postala grofica vedno bolj zmedena.

— Odgovorite mi: vendar, grofica, — je rekel kralj, ki je pričel postajati nestrpna.

— Res je, — je odvrnila ter se tresla po celém životu. — Jaz sem pisala pismo in vjeno veličanstvo je napravilo pripombo na robu.

— Imenujte mi torej zločin, katerega je zakrilil mož, proti kateremu se je obračalo povelje? — je vprašal Ludovik XVI.

— Gospod, — je cekla Andree, — jaz ne morem reči, kateri zločin je izvršil, vendar pa vam lahko rečem, da je bil zločin velik.

— In mi ne morete tega povedati!

— Ne, gospod.

— Kralju svojemu?

— Ne. Vaše veličanstvo mi mora oprostiti, a tega ne morem.

— Torej mu boste sama povedala, madama, — je rekel kralj. — Kar odbijete kralju Ludoviku XVI., tega ne more odbiti doktoru Gilbertu.

— Doktoru Gilbertu! — je vzkliknila Andree. — Veliki Bog, kje pa je?

Kralj je stopil na stran, da prepusti svoj prostor Gilbertu. Zavesa se je odprla in pokazal se je doktor, skoraj prav tako bled kot Andree sama.

— Tukaj je, madama, — je rekel kralj.

Ko je zagledala Gilberta, je pričela grofica omahovati. Njene noge so se trestale pod njo. Vrgla se je nazaj kot ženska, ki pada v nezavest ter se obdržala pokonec le s pomočjo naslonjače, na katere se je opirala v svojem nemem jadu.

— Madama, — je rekel Gilbert, ki se je globoko priklonil, — ali mi dovolite ponoviti vprašanje, katero vam je stavilo njegovo veličanstvo?

Ustnica Andree so se premikale, — a noben glas ni prišel iz njenih ust.

— Kaj sem vam storil, madama, da so mene vrgli v strašno ječo na temelju povelje, katero ste dali vi?

Pri tem glasu se je vzravnala Andree kot da je čutila pok v svojem sru.

Nato pa je naenkrat uprla ledeni pogled kače na Gilberta ter rekle:

— Gospod moj, jaz vas ne poznam.

Dočim pa je govorila te besede, se je oziral Gilbert s svoje strani vanjo s tako trdovratnostjo ter je imel pogled njegovih oči tako nepremagljivo ostrost, da je grofica popolnoma povesila svoje oči.

— Grofica, — je rekel kralj z lahnim očitanjem, — sedaj vidi, kam pripelje ta zloraba podpisov. Tukaj stoji gospod, katerega ne poznate, kar ste sami priznali, — ta gospod, ki je velik zdravnik, nečenjak in kateremu ne morete nicesar očitati....

Andree je dvignila glavo, da s kraljevskim zanicevjanjem porazi Gilberta.

On pa je ostal miren in ponosen.

— Jaz pravim torej, — je nadaljeval kralj, — ker nimate nicesar proti gospodu Gilbertu, ker ste v njem zasedovali nekoga drugega, potem je pdlaz kazen na nekoga nedolžnega. Grofica, to je slabo.

— Gospod, — je odvrnila Andree.

Dalis prihodnjih

Ne rušite države!

Rasto Pustolešek.

Sredi novembra 1918 se se vrnil v domovino. Našel sem jo dočela spremenjeno, prerojeno. Jugoslovanska ideja ki je bila prejela last samo ozkega kroga intelektualcev in ki je po balkanski vojni obstajala samo v podzadnjih plasti našega naroda, se je mogočno razplamela in v magično silo zagospodovala v vseh srečih v Sloveniji. Naše narodne mase so se kopale v ekstazi in navdušenju za Jugoslavijo, njih idol pa je bila Srbija, katere so vsi sloji brez izjemne gojil brezmejno občudovali, spoštovanje in zahvalnost kot svoji junaka osvoboditeljici in zaščitnici.

Srbko ime je bilo takrat sakroksanktno in gorje tistemu, ki bi se ga držnili blati.

Spominjal sem se silne proti-srbske gonje, ki so jo že pred vojo no zanesli med ljudstvo gotove stranke in gotovi listi, in bil sem radostno presenečen. V zadoščenje mi je bilo, da ta ostudna, v svojem bistvu protinarodna in ujetna vprizorjena gonja v našem narodu ni našla ugodnih tal in da ni ostalo brezplodno delo onega malega kroga političnih in kulturnih delavev, ki so zadnja desetletja propovedovali in oznanjevali v besedi in pismu za nas Slovence edino spasonosno jugoslovansko idejo, čim najtesnejše politično, kulturno in narodno združenje s Hrvati in Srbi. Vihar svetovne vojne je očistil ozračje, je odstranil ves plevel iz naše narodne njive. Tako se je zdelelo. Misel državnega in narodnega edinstva je bila tako globoko in trdno ukoreninjena v srcu našega naroda, da se je zdelelo, da je nisile pod solnecem, ki bi jo mogla omagati, kamoli izruvati in uničiti.

Poteklo je od tega eno leto in v tem razmeroma kratkem času so se razmere tako izpremenile in žnjimi tudi razpoloženje naših ljudskih mas, da človeka, ki je lani še krepko veroval v našo lepotno in boljšo bodočnost, zazebe v hriec in da se v njem živ poraja božjan, da bi lahko postal državino in narodno edinstvo zgorj kraljotrajna epizoda, treptenje svetličar, ki se je pojavil samo za bip, da napravi prostor še gostejši temi.

In kdo je temu kriv, da danes vsak počten rodoljub, ki ni slep in ki mu ljubav do rodu in domovine ni samo na jeziku, marveč tudi v srcu in duši, trepeče pred mrklo, nič dobrega obetačo bodočnosti?

Narod sam? Kdo si upa to trditi! Ta narod, ki je s takšno ljubezni pozdravil in s takšnim trdnim prepričanjem sprejel in vsesel v sebe blagovestje o državnem in narodnem ujedinjenju, o skupni domovini od Soče do Vardarja, ne, naših širokih mas ne zadene v tem pogledu nobena krivida.

Ne, kriveci so tisti, ki so vzeli v roke usodo našega naroda in prevzeli naloge, da ga vodijo iz pustinja avstrijskega robstva v obljubljeno zemljo, ki smo ji dali imenite Jugoslavija.

Ali kakšni so bili ti vodiči? Ali so bili to možje, ki so se zavedali prevzete velike dolžnosti, prevzete velike odgovornosti? Ne mislim tu na osebe, v mislih imajo tu politične stranke. In o teh smetljivih trdim, da se od vsega začetka niso zavedale in se še selaj ne zavajajo o njih dolžnosti, ki so jih prevzele takrat, ki so po prevratu in po osvoboditvi proglašile ujedinjenje troimenskega naroda v eno državno in arodno celoto. Mesto da bi započele z intenzivnim delom, da čim najprej zgradijo močno državno poslopje, ki bi dajalo varno zatočišče in zavjetje ne samo onemu delu našega naroda, ki doslej ni poznal svoje strehe, marveč tudi tistemu, ki je dolga leta kot izgnance tavjal po tujini, so jeli razdirati že one temelje, ki jih je sezidal trud jedinec pred vojno in požrtvovost posamnikov med vojnim ornatom.

V društvu je bil Moose Club. Naj ostane vsem v blagem spomini in lahka naj mu bo ameriška gruda!

Austin, Pa., 26. maja 1920.
Jakob Šimčič, žal, bratranec.

V starem kraju zapušča: očeta in mater, brata Franka in Andreja, sestre Jožefo, Katarino, Marijo, Frančiško, Karolino, Zolo.

(28-29-5)

VABILO

na veliki piknik, katerega prireidi S. B. F. S. Državno Mestno v Johnstownu, Pa., v nedeljo 27. junija popoldne na prijaznem hribku pod koščatim drevesom na Hogbergu obče znanega rojaka Johna Kukembergerja. Ker je letni piknik ter obstanek štiriletnega poslovanja omenjenega društva, se vladivo vabi vse rojake in rojakinje iz okolice Johnstowna, da se polnočestivo vdeleži blagovolijo te prireditve ter se pristi druga društva, da bi jih priprejala piknikov ali veselic na omenjeni dan. Pri prvih pričilih smo vam pripravljeni vratiti v enakem smeru, da se kopati v lepem sreču.

Naši skupaj zelo prijetni so vse vam pripravljeni vratiti v lepem sreču.

Prekrbljeno bo najboljše za grlo moči in za zelodne krepicati. Za plese nam bo igrala slovenska Močham godba pod vodstvom g. Joe Rogela. Tudi pričakovati je, da pesniško društvo Jugoslavija nam zapoje par krasnih pesmi. Torej pridite vse, da se bomo poštreno zabavili v hladni seci. Vstopina za moške 50¢, dame so vstopnine prostne. Na veselo svidenje v nedeljo 27. junija!

Vsem članom omenjenega društva se naznana, da kdor se ne vdeleži tega piknika, ima prispevki \$1 v društveno blagajno, kakor ponavadi; izvzeti so le oddajeni člani in bolniki.

Martin Ključevšek, zapisnikar.

(3x 28-5 & 11-6)

Rabi bi izvedel za mojega brata ANTONA STIH, doma iz Dobropolja, vas Kompolje št. 71, Kranjsko. Raki je bil avstrijski vojak in potem v Colorado v Ruskih. Pošli so ga kot ujetnika nekam v Azijo in tam se ni več ni slišalo o njem. Prosim rojake v Rusiji, če kdo kaj ve o njem, da mi poroča. Prav red mu bom dal 20 dollarjev za pojasmil. Moj naslov je: Frank Pravst, 722 East 155. St., Cleveland, Ohio, U. S. America.

(28-29-5)

Iščem mojega brata ANTONA STIH, doma iz Dobropolja, vas Kompolje št. 71, Kranjsko. Raki je bil avstrijski vojak in potem v Colorado v Ruskih. Pošli so ga kot ujetnika nekam v Azijo in tam se ni več ni slišalo o njem. Prosim rojake v Rusiji, če kdo kaj ve o njem, da mi poroča. Prav red mu bom dal 20 dollarjev za pojasmil. Moj naslov je: Frank Pravst, 722 East 155. St., Cleveland, Ohio, U. S. America.

(28-29-5)

SUHO GROZDJE

importirano iz starega kraja

22 centov funt.

Boks 50 funtov \$11.00

Posebne cene na veliko.

BALKAN IMPORTING CO

51-53 Cherry Street

New York, N. Y.

Z naročilom pošljite \$3. v napred.

Doctor KOLER

Ečini slovenski govorci zdravnik, specijalist močnih bolezni.

638 PENN AVE

Pittsburgh, Pa.

Jaz zdravim zastrupljenje krvi, bolezni mehurja, kile, trganje, bolezni očes, oteklina, artritis in druge bolezni, ki nastanejo v sledi nečiste krvi.

Dr. MOY je uspešno ozdravil na duhu, božjast, ataksijo, vodenico, srce, jetra, ledice in ž